

σκευής τοῦ ἔγκεφαλοῦ, τῶν ἀνατολίων, ἀπὸ τοῦ τῶν διη-
τικῶν. Οὐδέποτε δὲ γιατούτης θεατροθέσης γα σκευή
ἄπει δὲ στηρίξει, οὐτε δὲ σύμπλοκες γα ἐνιγκήσης πάντας σκεπτεῖται
οὐδὲντολίγην. Μεταξύ των δέ τοι γαντιών υψηλώτατα, εἰδος αριθμού
πλευρατικού φραγμού.
Πάρτου οὐτεπέχοντος, εν διεισιδεράτων τοι μετα-
γενός της πελάσης, εἰς τὴν υπόπτησθον, οὐδὲ πεποντας, οὐδὲ πεποντας, οὐδὲ
πάντα μετατρέπεις πεποντας, τὸν τρόπον τοῦτο εύθυντας, οὐδὲ πα-
πέτα πατισθετας, πάντα διεργασθαντας, εἰς τὸν τρόπον τοῦτο εύθυντας, οὐδὲ πα-
πέτα πατισθετας, πάντα διεργασθαντας, εἰς τὸν τρόπον τοῦτο εύθυντας, οὐδὲ πα-
πέτα πατισθετας, πάντα διεργασθαντας, εἰς τὸν τρόπον τοῦτο εύθυντας, οὐδὲ πα-
πέτα πατισθετας, πάντα διεργασθαντας, εἰς τὸν τρόπον τοῦτο εύθυντας, οὐδὲ πα-

«Μεθ' ὅλην τὴν μονομανίαν αὐτοῦ: τῶν μειωγαλείψιν καὶ
τῆς τρέποντος καιπεραφοράς τῷκαὶ τὰς αἰμορχαρίες ορμάσ-
του, ὁ Διεζάρ ἀπέβη οὐχ ἡττον πολιτικὸς ἀνήρ αλλα
πολιτικὸς ἀνήρ κατά τὸν ἀνατολικὸν τρόπον. Ἐκέντητο
τινὰ τινὰ τῶν ἀνφιτέρων κατ ἴδιαιτέρων προτερημάτων,
τῶν χρησίμων πρὸς κυβερνήσιν τῶν λαῶν. Ήθελε καὶ

Δάναται τις νὰ εἴπω, ότι είνε ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς τοῦ
καὶ τῆς χρυσᾶς του, μία εἰκ τῶν περιεργοτέρων μόρφω
τῆς μεγάλης ανατολικῆς παρακμῆς. Δεν ἔγνοει τι έστι
ὅγχανισμὸς διοικητικὸς, ἀλλ' ἔχει περὶ ὅλων τῶν πραξ
ματῶν, περιστούς τιςας θεσσαλίας, τας ὅπωις προσπαθεῖ
να ἐφερμωθῇ. Δεν είνε, ως οἱ πλειστοὶ τῶν προκατόχων καὶ
μεταγενέστεροι πολιτικοὶ του, παντοχρόος καὶ αρχικός. Είνε Βό¹
σιος καὶ οὐχὶ Ἀρχψ, ἐνόησεν δημως τὸ στατικὸν πενεμα
(ἢ περιβολὴν τῆς Γελλίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην).
Τώλε, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Φενῳδός, ἐνφράζοντας ὡς εἶται περ
αὐτοῦ: «Εἶνε μίγμα παραφροσύνης καὶ λογικῆς, ἀγαθο²
τήτος, καὶ σκληρότητος, δειλίας καὶ γενναιότητος» οὐδεὶς
δύναται. Υα ἔγνοστη φύτω. ³Η αληθεία είνε, ότι τὸ
χριστιανός κατα τας εὑρωπεικας ιδεας. Ο μηγκανισμος του
ἐγκεφάλων δέν λειτουργει κατα τον αυτον τρόπον εν απα
σαις ταις ουλαις. Πιστότε εκτακτον και ακαταληπτον δει
περιβολεις. Ση ωιδε, θεωρησειστατο, εινης γαρακτηρης αγα⁴
τολης.

Οι μικροί βάσταλεις της Σύρος, ων στα αλυπότατα
ήση οι ασφαλέστεροι, Εσκιμούναλαρ ή Α. και Εντζουα-
ζέρ ή Β., συγχρόνως των Αχαιανιδών, πάντα πολε-
μαίων, λαώς δε και των βασταλέων της Βεργίλως, νο-
ησαν χαρακτηρες αρχοντών ομοίοι προς τον του πατέρα της.
Ακρης, εγότες την αιτην ἐκ γενετής θυρωϊδα, την
αιτην περιθρόνησιν της Λαῆς των ἀλλών, τας αιτα-
τηρίας λαΐνων δέρες, και περιθρότερον λαώς θορκευτικόν
σανατίσμαν. Περιθρωϊδενί εἰς μικρὸν περιοχήν, ατελού-
μενοί αἰσιαστῶς ἐκ νότου υπὸ των Φαραώνων, εκ βορεώ-
δε και ἀνατολῶν, εἰς των βασταλέων της Νευηή τοῦ
Χαλδαίων, περιπετλεγμένοι εἰς τὰς ἐμφυλιους ἔριδας των
μικρῶν γειτονῶν, λαθηνούς δηλαδὴν, κατὰ πάτερν πολιού-
τητα, τὴν αιτην ταραχώδη και πλήρη θορυβού
ἥ κατ' ὁ Αἴγαρος. Οἱ στρατιώται τῶν θα ψιλοίσαν πρό-
τους ιδίους τοις... Αἰσιοπάς εὐλεπτον ἐπονεούσι απειλεού-
μενούς, εἴτε ὑπὸ ἐπαναστάσεως εἴτε ὑπὸ κατατήτεως.
Θά τεσσαν βεβαίως τοιστοι και εἰς βασικεις του Ιούδα και
του Κραύγα. Οἱ αἰσιοί εἶναι μοναστήρια, φύκες θολοί:
του Ἀληθέη. Διεικει ὄρθρην ληστῶν, ληστεύει εἰς τους
μεγάλους δρύμους, γίνεται μισθοφόρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τῶν Φεδιστρίων πεπιτακτούρων, πεπιτακτούρων, πεπιτακτούρων
Ιερουσαλήμ. Καὶ οὗτος εἶναι ἀνήρ θερροχεός, κατὰ τὸν
ἀνατολήσαν τρόπον. Σκοπούντενδεξιά του σύγεγγυς, και
αὐτὸς θα εἴπει λητεῖν, ἐνεκά της απιστεύτου αγνοητού
τῆς συμπεριφορᾶς του, τοὺς κ. κ. Τωλέ και Ρε. ωδὲ Ευ-
τυχῶς δι' αὐτούν, η εν μελαχρυσμένην ἐπονηγή διαβωσί-
του ἐπὶ κατετέτησε μεγαλειτερων γυναικῶν, ἐρεάλην φυλολο-
για τὸν ἐνυπνησεν ἐπὶ τῷ πονητικώτερον. Οταν δέ Αλ-
ζέρ συγγράγει περὶ ἑαυτού, τοὺς Καψίς, θά υπένετε ταν-
τικέναντιν τὸν ἐγγῆς χωρίου τῆς Αγίας Γραφῆς: «Ο
Δαβιδ ἐξῆλθεν ἐκ Γετ, και ἀπεσερόη εἰς τὸ σπήλαιον
λοῦ Ἀδολλάμ.... Και πάντες ὅσοι εἶχον καὶ χαρτί
δούλεις αἰτίες, οἱ καταχρωμένοι, οἱ διαστρεβλημέ-
νοι, μετεβαχθεῖσοι πρὸς συγχριτεῖν του».

Ἐκ τοῦ γραμμών τούτων δύναται τις νοῦ χρήση, πόσον
τὸ γενικώτερον πνεῦμα, ἐκράτησεν, ἐν τῷ φιλοσόφῳ, τούτῳ
πονηρίᾳ τοῦ κ. Λεκρουΐ, ὅπερ πολὺ μέλει δυνταχέσε-
εις τὴν ἀκριβεστέραν πατανάργην· τοῦ ἀντολικοῦ πο-
λυτεμοῦ· οὐδὲ πάμπολις οὐδεὶς Ή (Εὐτελοῦς Παλλινθρός). Οὐτί
ἀπ' οὐδὲ πολλούς τοι τοῦτον πάντας ιουν πατερεστούς τὸν γνώσεων

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΝ ΨΥΧΩΝ

δένδρα τούς οίκτακούς μας κήπους. Περιεφέρομην εἰς τὰς πρασιάς καὶ ἔκποτον τὰ ὑψηλὰ χόρτα, διότι ἔθαρυνόμην τὸν ψιθυρισμὸν τῶν δύο.

"Εξαφανα ὑψωσα τὴν κεφαλὴν. Ή ἀδελφὴ μου εἶχεν ἐπανουμένης τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸν βραχίονα τοῦ μηνοτῆρος της, ὁ ἐπόδιος εἶχε σκύψει πρὸς αὐτὴν καὶ τὰ χεῖλη τῶν ώγαθήσαν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν.

Τοὺς παρετήρουν ἔκθαμβος, ἔπειτα δὲ ἔτρεξα πρὸς τὸν ἔξαδελφὸν μου καὶ τὸν ἡρώτησα διὰ τοῦ δαγκάνει τὴν ἀδελφὴν μου.

"Ἐκεῖνος ἐγέλασε δυνατά· ἡ ἀδελφὴ μου ἡρθείσας καὶ μοι ἔρριψεν ὄργίλον βλέμμα. Τότε μοῦ εἶπεν ὁ ἔξαδελφος. «Περίμενε, παιδάριον, μετὰ δέκα ἔτη θά κάμης καὶ σὺ τὰ ἴδια.»

"Αλλ' ἐγὼ τὸ ἔθοκίμασα τὴν ἴδιαν ἐσπέραν, καὶ ἐφίλησα εἰς τὰ χεῖλη τὴν μικρὰν Κατίναν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπαιζον. «Ἐκεῖνη ὅμως μὲν ἐρράπισε, καὶ μοι εἴπε σοσφαρῶς, ως μεγάλη Κυρία, ὅτι τοιοῦτό τι ἥτο ἐντροπή.

"Ἀργότερα ἔκαμα τῷ ὄντι καὶ ὡς τὸ ἴδιον. Ἐφίλησα τὸ γλυκοφίλημα τοῦ πρώτου ἔρωτος, τὸ ιερὸν φίλημα τῆς φιλίας καὶ τὸ πικρότατον τῶν φιλημάτων, τὸ φίλημα τοῦ ἀπειχαρετισμοῦ ἐπὶ τῶν ψυχρῶν χειλέων τοῦ πατρός μου. Τὴν αἵτιαν δὲν τὴν γνωρίζω καὶ τώρα ἀλόρη.

"Ἐγνώρισα ὅμως καὶ ἄλλο φίλημα. Ἀπήλαυσας ποτὲ τὴν ἥδονήν, νὰ εὔρης ψυχὴν ὄμορφονα, τῆς ὁποίας αἱ χορδαὶ ἐντηχοῦσιν ἀρμονικῶς πρὸς τὴν ἰδικήν σου, τοὺς δὲ ὄφθαλμους σας ἥνωσεν ἡ αὐτὴ ἀκτίς καὶ εἰσθε ἐν σῶμα, μία ψυχὴ ἐν τῷ αἰώνιῳ, τῷ καλῷ, τῷ ἀγαθῷ καὶ τῷ ἀληθεῖ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφίληθησαν αἱ ψυχαὶ σας εἰς τὰ Ἡλύσια παιδία.

(Ἐκ τῶν Νέων Μύθων τοῦ Schlosser)

ΠΩΣ ΑΠΗΛΛΑΓΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΘΕΡΑΣ ΜΟΥ

"Ημην νέος, νεώτατος, μαθητὴς τῆς ιατρικῆς, διε ἐγνώρισα τὴν κυρίαν Δέμπλη.

"Η κυρία Δέμπλη ἦτο χήρα, καὶ εἶχε πέντε θυγατέρες, ἕξ ἵσου ωραίας· ἀλλὰ η Ρόζα, η τρίτη, μοι ἐφάνη θελκτικωτέρα πασῶν.

Παρὰ τὴν κυρία Δέμπλη, τὸ διμολογῶ, δηηρχόμην μαγικὰς ἐσπέσας. Ἐγενόμην δεκτὸς διὰ τῶν φιλοφρονεστέρων μειδιαμάτων παρὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν θυγατέρων, παρὰ τῆς μητρὸς πρὸ πάντων. Εἶχον κατατήσει, προφανῶς, τὴν εὔμενιάν των. Βάν τυχὸν ἀφικνούμην ἐνίστε ὀλίγῳ ἀργά:

— Λι, ιατρέ, — μοι ἔλεγεν — ἡργήσατε· πῶς φαίνεται διτὶ τὸ νοσοκομεῖον δὲν δύναται νὰ σᾶς στερηθῇ! Ίδου τι θὰ εἰπῇ νὰ ἥνη τις ίστρος!

Ιατρὸς, δὲν ἤμην ἀκόμη· οὐ δὲ ἀσθενεῖς τοῦ νοσοκομείου δὲν είχαν ἀνάγκην ἐμοῦ σπῶς ἀποθάνωτιν. Ἀλλὰ πράγματά τινα εὐχαριστοῦσι πάντοτε ἀκουόμενα, καὶ ἐγὼ ἥγαπων τὸ σὸν τούς ἐπαίνους....

Παρήλθον μῆνες τινές. Υπέτην τὰς ἔξετάσεις, καὶ ἡδυνθήην τέλος, νὰ φέρω ἀληθῶς τὸν τίτλον τοῦ ιατροῦ. Ἐτρέξα ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δέμπλη, φέρων τὴν λαροποιὸν ἀγγελίαν. Η κυρία Δέμπλη, ἡς τὴν φορὰν ταύτην ἡ τρυφερότης μοι ἐφάνη δύντως ἐγκάρδιος, μοι ἐπέτρεψε νὰ ἀσπασθῶ τὰς θυγατέρες της. Ἐπωφελήθην τῆς ἀδείας, καὶ μαντεύετο βεβίως, διτὰ χεῖλη μου παρέμειναν περιστότερον χρόνον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς χαριέστης Ρόζας.

Μετὰ δύο ἡμέρας μετέβην παρὰ τὴν καλῆ κυρία, καὶ ἐζήτησα ἐπιτήμως τὴν κεῖται τῆς λατρευτῆς μου. Ὁποίαν ἡσθαν νόμην συγκίνησιν, ὅποιαν ἀνησυχίαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην! Η κυρία Δέμπλη ἥγαπα τόσον περιπαθῶς τὴν θυγατέρα της! Τις ἡξεύρει ἐὰν συγκατένευεν ὡς ἀποχωρισθῆ αὐτῆς;

Εύτυχῶς, τὰ πάντα ἐβάδισαν κατ' εὐχὴν, καλλίτερον ἀφ' ὅτε, ἐν τῇ νεανικῇ μου ἀφελείᾳ, προέβλεπον. Πρὸς μεγίστην μου ἔκπληξιν καὶ — ἂς τὸ διμολογήσω — οὐχ' ἡσσονα χαράν, ἡ αἴτησίς μου ἐγένετο εὐμενῶς δεκτῆ, καὶ ἡ κυρία Δέμπλη μὲν ὀδηγητες ἀμέτως εἰς τὴν αἰθουσάν της καὶ μὲν ἐστησεν εἰς τὰς θυγατέρας της ως τὸν μέλλοντα αὐτῆς γαμβρόν. Περιττὸν νὰ προσθέσω, διτὶ τὰς ἐφίληης πάλιν δλας. Καὶ ἡ μῆτρα μοι ἐφίλοδωρησε καὶ αὐτὴ τὸ φίλημά της, τοῦθ' ὅπερ παρέσχεν αὐτῇ νέων ἀφομήνη συγκίνησες. Διεισθαίωσε δὲ, διὰ κλαυθυμητῆς φωνῆς, διτὶ τῇ ὑπενθύμιζον τὸν προσφιλῆ μακαρίτην, τὸν κ. Δέμπλη. Έχην δύμας ἡ φωτογραφία τοῦ προσφιλούς μακαρίτων δὲν ἐψεύδετο, δι. κ. Δέμπλη θά ἦτο ἀνήρ μιρόσωμας, παχὺς, σιμός.... Ἀλλ' ἡ φράσις εἶχεν σκοπὸν νὰ φιλοφρασύνῃ, καὶ ὡς τοιαύτην τὴν ἔξελαθον-

Σωπῶ περὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ητίς ὡμοίασε πρὸς πάτας τὰς παρθενίας τελετάς σωπῶ περὶ τοῦ χωρισμοῦ καὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, καθ' ὃν ἡ πενθερά μου δὲν παρέλειψε ν' ἀναλυθῇ εἰς δάχρωμα, προφέρουσα τὴν καθιερωμένην φράσιν:

— Καταστήσατε τὴν εὐτυχῆ!

Μετὰ γαμήλιον ταξίδιον διαφέρεσαν τρεῖς ἑδομάδας, ἡ σύζυγος μου καὶ ἐγὼ ἐκετέστημεν ἐν κομψοτάτῃ ἐπαύλῃ, ἐν προστείῳ τινὶ τοῦ Λογδίνου, δηπού ἐσκόπευον νὰ ἐξασκήσω τὸ ἐπάγγελμά μου.

Μόλις πέδηκτὸν δημερῶν εύρισκόμεθα ἐν τῇ νέῃ δημῶν κατοικίᾳ, ὅτε ἐφύσησεν τρυφερωτὴ ἐπιστολὴ τῆς πενθερᾶς μου, ητίς δι' ὑστεροφύσης παρέστησεν μαρτυρίου τὸ σχέδιόν της, νὰ διέλθῃ μιαν ἑδουμάδαν ἐν μέσῳ δημῶν, δηπού πᾶς περνῶσιν οἱ μελλόντιμοι εἰς τὴν νέην σύντων θέσει.

Η ἐπίστεψις αὕτη μοι ἐφάνη ὀλίγος τι πρόωρος· θεώρησα δύμας ἀγενὲς νὰ ἐκφέρω ἀντιλογίαν τινά.

Η πενθερά μου ἐφίληθη τὴν αὐτὴν ἐσπέραν. Η Ρόζα καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα διὰ πλησίον τῆς δέ, ἐνθουσιάδεις ἐκ τῆς μοναξίας, ὅτε ἡ ἀμάξα εἴστη πρὸ τῆς θύρας. Ἐτρέξαμεν εἰς τὸν διάδομον πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργαμένης. Η πενθερά μου ἦτο ἐκεῖ, μειδιώσα καὶ σείσουσα τὸν βοστρύχους διὰ τῆς χαρακτηρίζουσας αὐτῇ μικροπονηρίας, ἐνῶ διμαζηλάτης κατεβίσακεν ἐκ τῆς ἀμάξης τρία κεφίνια, δύο διδούπορικούς μαρσύπους, καὶ μέγα τι δέμα περιτευλιγμένον διὰ φαινού χάρτου. Ολίγους δεῖν ελειπούμονον ἐκ τῆς ἀπειλητικῆς ἐκείνης θέσας!

Ἀπέκρυψα δύμας τὴν ἐντύπωσίν μου. Κατεκλίθημεν, καὶ τὴν ἐπιούσαν, ἡρώτησα τὴν πενθεράν μου ἐὰν ἐκομηθή.

— Νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν — ἀπεκρίθη — θὰ ἡδυνάμην νὰ κατηγηθῶ καὶ καλλίτερα. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὰ ἐλαστικὰ στρώματα... "Ἄχ! τὴν κλίνην μου ἀπὸ πούπουλο!"

Η ἀπόκρισις ἦτο πρόγειρος καὶ ἀπλουστάτη... ἐντούτοις, ἐσώπητα.

Η πενθερά μου προσέθεσεν, διτὶ αἱ σινδόνες τῇ ἐφάνησάν πως ὑγρα, καὶ διτὶ διὰ τοῦ παραθύρου ἐφύσα ἐπικίνδυνάς τις ἀνεμοῦ.

Τὸ πενθερά μου προσέθεσεν, διτὶ αἱ σινδόνες τῇ ἐφάνησάν πως ὑγρα, καὶ διτὶ διὰ τοῦ παραθύρου ἐφύσα ἐπικίνδυνάς τις ἀνεμοῦ. "Ἔπεισθην, διτὶ θὰ φροντίσω διὰ τὰ πάντα, καὶ τὴν προσφράσθων καὶ πλευρία· ἀλλὰ τὰ ωρὰ διήγειρον τὴν κολόγη της καὶ τὰ πλευρία τῇ ἐφάνησαν ἐψημένα υπὲρ τὸ δέον: "Ἐπροτίμα, διὰ τὸ πρόγευμα, καπνισμένας μανιδίας. Δυστυχῶς, δὲν είχον παρ' ἐμοί, ἀλλὰ τὴν διεθεαίσα διτὶ τὴν ἐπιούσαν θὰ ἔχῃ τὰς μανιδίας της. Εν τούτοις δύμας, ἐδέχθη τοεῖς ἀλλάντας, χωρὶς ζημίαν τῶν ωρῶν καὶ τοῦ πλευρίου, ἀτίνα, κείται πρὸ διήγου ἀπειλητική, ἐδέχθη δύμας νὰ φάγω διπά μὲν εὐχαριστήσῃ.

Σημειῶ, διτὶ παρενθέσει, διτὶ ἡγόρασα αὐθημερὸν ὑπεριμέγενος κυτίον μανιδῶν. Η πενθερά μου ἔφαγε δύο ἔξ αυτῶν, εἴτα δε ἀνεκάλυψε διτὶ τὸ δέδωμαν τούτο τῇ ἐπέρεσεν σπουδαίαν τοῦ στομάχου διατάραξιν. Επειδὴ δὲ οὐδεὶς ἔξ δημῶν ἔτρωγε τὰς μανιδίας, τὸ κυτίον, ἀφ οὐ διεργάμησε τὴν οἰκίαν, ἐδωρήθη διτὶ τὴν γαλακτοπώλιδα.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, καὶ καλή μου πενθερά εἴπε διὰ μελιρύτου φωνῆς.

— Ραΐνα, μικρά μου, δός μοι τὰς κλεῖδας σου. Θὰ βάλω διλίγην τὰξιν εἰς τὸ ἐμμάριον τῶν ἀσπρερρούχων καὶ εἰς τὴν ὄψιθηκην. Θέλω νὰ σὲ ἀπαλλάξω τῶν οἰκιακῶν ἐνοχλήσεων κατὰ τὰς ένας η τρεῖς ἑδουμάδας ποῦ θα μείνω μεθ' υμῶν.